

nak az emlékét latin, magyar, német és szlovák nyelven. A nap ünnepi lakomákkal és népi ökörsütéssel zárult.

Rudnay Sándor érsek telve NAGY tervekkel érkezett Esztergomba! A beiktatási ünnepségen mondott székfoglaló beszédében határozottan kijelentette, hogy a Várhegy ormán, a Szent István királytól alapított és a nagy magyar királyok által gazdagított nagyhírű „Szép templom” helyén ahhoz méltó új székesegyház s egyházi központot épített, a Magyar Siont, a Magyar Vatikánt. Rudnay prímás ettől a naptól kezdve Esztergomban lakott, a Vizivárosban, és hihetetlen energiával, lehetetlent nem ismerő céltudatossággal elkészítette a terveket az új templom- és prímási palotaegyütteshez. A bécsi kormánytól az Udvari Építésügyi Hivatal vezetőjével, Ludwig von Remy építésszel nem kis küzdelmet vívott az általa már 1821. februárban megbízott Kühnel Pál magyar építész terveinek jóváhagyásáért! A terv alapján készült pompás makettet a Bazilika Panoráma Termében csodálhatjuk meg! Ez a nagyszabású művészi terv Rudnay érsek halála miatt csak részben valósult meg, a székesegyház felszentelésére csak 1856. augusztus 31-én kerülhetett sor, de így is, 200 év múlva, a 21. században is méltó bizonyossága a magyar katolikus egyház kiemelkedő történelmi szerepének és a Kárpát-medence népei ezeréves összetartozásának.

Rudnay Sándor egyetlen köztéri szobra a szülőhelyén, Vágmosócon (Považany, Szlovákia) (Forrás: https://hu.wikipedia.org/wiki/Rudnay_S%C3%A1ndor)

Horváth Ödön

Derú

A karzaton könyöklő szókeségek ott fenn, az elképzelhetetlen úrben, virág-girlandok között lelkesülten sikoltanak; hajlékony feketéket

meghazudtoló fürgeséggel húzzák múltuk leplét megunt játékaikra. Kedvenc ételük eper és halikra, de ha túleszik magukat, megunják.

Bájos pofikájukon hamiskásan terül szét a mosoly. Azt hiszem, hárman képviselnek egy egységes csoportot.

Úgy hírlik róluk, mindenféle sportot kedvelnek, de talán legügyesebbek a bakugrásban, ha tapsol a Herceg.

Lelki meddőség

Friss gondjaim, ha megbénítanak, rózsálló mellbimbóidat se nézem, pedig itt állsz előttem hallgatag, boldogító hancúrozásra készen.

Nem kerül sor semmilyen ütközetre, ágyunkon ma a hőszin lepedő makulátlan marad, noha remekbe szabott ifjú tested ingerkedő.

Mi történt? – kérdezed, de a nyílt válasz várat magára. Ülök, s hallgatok, illetve két szót kikínlódok száraz,

rekedt hangon, ám a kurta „ne fárasz” sértően hat rád. Így mutogatok. Úgy adom tudtul: képtelen vagyok.

Ötven fölött

Szegény bolond, nyílt szívsebére ötven fölött már nem is gondolt. Minden egyes lépést megfontolt; most mégis felzaklatta vére.

Az Ismeretlen gyermekébe szeretett bele; újra tombolt. Mint régen, amikor ujjongott, ha beletalált szerepébe.

Jól lépre ment, de visszatérve
a mindennapihoz, kibontott
egy jó üveg bort és mosolygott,

mert eszébe jutott mesébe
illő kalandja, s elpárolgott
szokásossá vált levertsége.

Baleset

A halál ronda tanúi:
mohó legyek.
Az a szótlan, liliputi,
félíg gyerek,

félíg felnőtt arcú bohóc
odakerült
a vonat alá. A vadóc
elszenderült

örökre. Ami megmaradt
belőle, ma
csak néhány húscafát.

„Most kinek a
szívén táncolsz egyre vadabb
táncot, Vera?”

A dolgok változnak

Hidak alól egész hadtest mászik ki.
Nagy szemű lányok s egy hétéves gyermek
sikoltásáról készül hangfelvétel.
A bordélyházakból újoncok jönnek.

Egy koravén bakfis sűg fiújához:
„Ha felcsinálnál, jobban szeretnék!”
Pajzán viccekből buja mohósággal
lakmározgatnak; harsányan röhögnek.

Aztán változik a kép. Szellő támad.
A legszebb csúnya és a legcsúnyább szép!
A romlatlanság csobogó vizéből

isznak; savanykás, friss ízét kortyolják,
de durva hang szól: távozzatok innen!
S nagytekintélyű angyalok érkeznek.

Ellentétes irányba

Én jobbra indulok el, ő meg balra,
csak azért, hogy többé ne találkozzunk.
Elkeserítő érzés fojtogatja
torkomat: irgalmatlan döntést hoztunk

s meg is esküdtünk rá: nem látjuk egymást,
csak a másvilágon. Ha úgy adódik,
és sorsunk mégis összehoz, száz gyertyát
gyújtunk, de szívünk mindhiába szólít,

hiába hív, léha táncba nem kezdünk,
eskünk szövegére kell emlékeznünk.
Feltörő vágyunkat elfojtva, csöndben,

megkínzott szívvel, megjátszott közönnyel
csak azt firtatjuk: vajon mi a haszna,
hogy én jobbra megyek, ő pedig balra?

Hiszékenyek

Holdfényben, magas fűben gyalogolva
mosolyogsz, úgy bosszulod meg magad.
Nyugtalanág és félelem lopózik
közénk; egyre sűrűsödik a köd.

Tegnap úgy hittük, ismét kiléphettünk
a valóságból, s újra folytathatjuk
úgy, ahogyan volt: csak meghosszabbodnak
a napok, visszatér, ami hiányzik.

Úgy képzeltük, szelíden hozzád érek,
derekad körül-díszítem virággal,
s hálósobádban maradok veled.

Tested aranyaszoborrá alakítom.
Alig hunyod le szemed, rögtön alszol,
s én kíváncsian figyelem az álmod.

Tavaszi idill

Tavasz van; pajkos fények játszanak
a friss-zöld lombok résein keresztül.
Pohár sör mellett, kék ernyő alatt
ülök. Meleg van; csöpp szellő se rezdül

a kávézó teraszán. Ma szabad
napom van. Élvezem, hogy zene csendül.
Tőled áldott, aranyszín zuhatag
lassan kiszáradt torkom is megenyhül.

Velem szemben, pár asztallal odébb,
színes társaság körében csevegve,
két duzzadó mell tulajdonosa.

Időnként rám néz, és én is oda
tekintgetek felé vágytól epedve.
De szép a tavasz! Milyen kék az ég!